

Fóbia a ťuk na čelo

Temer sa ho dotkla. Uskočila a s odporom sa odvrátila; guľu bránky nad otvorom na kľúč okupovala potvora, z ktorej mala oddávna strach. Zvoniť nemohla. Aj tak nik nebol doma, ak nerátala akváriové rybičky.

Hľadela na obludu. Pripomínala jej slonie mláďa. Aspoň tak ju videla ona. Spomenula si na jeden zo školských predmetov o prírode, kde sa dozvedela o najväčšom osemnohom tvorovi na svete z rodu tých, čo jej okupovali časť bránky. Jeho pôsobenie kdesi v Amerike, čiže ďaleko od Európy a ostatných svetadielov, ju neodrádzalo od presvedčenia, že sa určite na čas, a možno na doživotie, presťahoval na ich bránku. Nemal síce veľkosť tridsať centimetrov, ako ten americký, ale s trochu fantázie, tej jej určite, sa k nemu blížil. Dokonca mal minimálne šesť hnátov, nie obvyklých osem. Ak od hrôzy nevidela dvojmo.

Zvieratstvo, ktoré mala rada, muselo mať dve, najviac štyri nohy. Okrem akváriových rybičiek. Tým nedostatok končatín odpustila. Ostatné bez či mnohonohé jej bolo odporné.

Nepohnute zotrvali obaja na svojich miestach – x-nohý elefant na guľi bránky a ona zabodnutá ihličkovitými opätkami v štrku nedokončenej cesty.

Pohla sa prvá. Ustúpila, otvorila dvere na aute, vkĺzla dnu. Zlostila sa; ak si monštrum hneď nezaobstará jednosmerný lístok do vesmíru, tak... Sama netušila, čo spraví.

Pomoc od susedov nečakala – naokolo stáli novostavby a ona s rodinou boli prvými bývajúcimi v tichej ulici. Bezvýchodiskovú situáciu videla bez východiska a neprekonateľný odpor k oblude cítila ako neprekonateľný. Ak by v aute mala pláž, more, ležadlo a slnko, vydržala by do príchodu muža alebo dcér. Mrkla na hodinky; málo na príchod kohokoľvek.

Dovolenku v aute tráviť nemohla. Pohľad na bránku ju uistil, že zdroj jej fóbie si spravil dlhú prestávku v dôležitej práci niekam sa presunúť, kde si spraví pavučinu a bude číhať na hmyzie dobroty. Možno do večera. Keby v dohľade zazrela aspoň dvojmetrovú palicu, pokúsila by sa aspoň ňou príšeru odohnať. Ale nezazrela. A na dosah paže sa k potvore priblížiť nemienila.

Fuj! Fuj! Fuj! verklíkovala jej myseľ, až cítila vibrácie. Ak by mohla, vyslala by ich z tela takou silou, aby dokázali doletieť k monštru. Spadlo by a zmätený problém by bol zmetený zo stola. Z gule.

Sedela v aute a civela jedným smerom. Skúšala svoju trpezlivosť a dúfala, že netvor vzdá poobedný relax na ich bránke skôr ako ona čakanie na jeho odchod prinajmenšom do blízkeho, len dva kilometre vzdialeného lesa.

Nevzdal.

Naštartovala, cúvala. Potvoru nespúšťala z očí, aby sa uistila, že neskočí na kapotu s úmyslom odviezť sa medzi ľuďmi, prípadne rozhrýzť v aute dieru a dostať sa dnu. Na konci štrkovej cesty sa obrátila a zamierila do ulice, v ktorej bolo možné nájsť aj v obedňajšom čase a za každého počasia kohokoľvek; obchod s krčmou nikdy neboli prázdne. Ak nie pred nimi, tak v nich určite bude aspoň jeden obor so svalmi, čo sa nebojí osemnohých monštier.

Skôr ako zastala, vystúpila z auta a vošla kamkoľvek, na lavičke pred parčíkom zbadala dvoch mladíkov s batohmi, v kockovaných košeliach, kovbojských klobúkoch. Sedeli a hrali sa s mobilmi. Neboli z ich dediny, nepoznala ani jedného. To ju neodradilo. Nemala z nich najmenší strach, nie ako z chiméry.

Pribrzdžovala sťahovala okienko. „Mladí muži, potrebujem pomoc.“

Zdvihli hlavy od mobilov. „A síce?“

„Na bránke mi... zasekol sa zámok, nemôžem sa dostať domov.“ Akoby ju osvietilo, nepriznala pravý dôvod. Ak by ho vyslovila, mohli by tými telefónmi zavolať do psychiatrickej liečebne. Nechcela riskovať. I tak na ňu hľadeli ako na keporkaka

v plechovke od sardiniek. „A v dosahu nieto žiadneho zručného chlapa.“

„Nó,“ zatiahol prvý, „v podstate máme dost' času. Ak nebývate ďaleko...“

„Nie, iba v hentej ulici.“ Hodila rukou dozadu. „Za odmenu dostanete na cestu pivá. V plechovke. Dobre vychladené, veziem ich z obchodu, z chladničky.“

„Tak poďme!“ Druhý naradostene vstal a potiahol prvého.

Vzali z lavičky batohy a nasadli.

Naštartovala, pohli sa.

Nevyzerali, že jej nedôverujú. Myseľ jej zabehla na ježibabu, čo láka Janka a Marienku na perníky. „Študenti?“ Pozrela do spätného zrkadla.

„No.“

„A kam?“

„Nahor, pod zrúcaninu.“

„Á, tuším sa tam usadili akýsi dobrovoľníci.“

„Treba využiť prázdniny, ako sa dá. Aspoň tam trochu upraceme skálie, kým sa začne s opravami. Naša skupina je hore odvčera, my sme boli na brigáde inde, preto sme sa oneskorili. Ešte čakáme na ďalšieho spolužiaka, má prísť busom o dvadsať minút.“

„Tak som natrafila na správnych ľuďí.“

„A my snáď nie na ježibabu, čo nás zavezie do chajdy a bude vykrmovať medovníkmi.“

Schuti sa zasmiala. Nezavesila im na nos, ako krátko predtým mala podobné myšlienky. Zastali pred brámkou. Teda nie celkom, nechala si odstup, aby príšera na ňu neskočila za privedenie posíl.

„Čo tomu je?“

„Neviem. Ale už raz sa zámka zasekla a bolo treba nadvihnúť jedno krídlo. Sama si neporadím, muž príde neskôr.“

„Žiadny problém.“

Vyšli, podala im kľúče. „Ja som sa chvíľu mordovala a nie, a nie odomknúť.“

Pomaly brala kabelku a vysúvala sa von, len aby nemusela vyjsť s nimi hneď. Na bránku nepozerala. Ak príšera skočí, zožerie ich dvoch, zasýti sa poriadne a ona bude zachránená. Stála pri otvorených dverách auta, ak by predsa len musela nasadnúť a zamknúť sa zvnútra.

Na prekvapenie sa zápas nekonal. Zámka cvakla ako obvykle. Ľahko.

Odomkli ešte raz, a keď sa otočili k nej, v očiach mali obaja prekvapený výraz. Podali jej kľúče.

Načiahla sa za nimi a konečne posunula aspoň o krok. „Vida ho! A mne to nešlo. Veľmi pekne ďakujem.“ Pre istotu predsa len skontrolovala celú bránku. Príšeru nevidela na nej ani na zemi, a tak si s úľavou predstavila, ako sa medzitým vzdialila do lesa a viac sa nevráti, lebo si tam našla doživotného partnera a búravinu do konca života. „Sadajte, zaveziem vás späť.“

„Netreba.“ Vyšší mávol rukou.

„Napokon,“ doplnil nižší, „museli by ste zamknúť bránku a čo ak sa zas zasekne?“

„Pokiaľ sa vy pootáčate, cestičku tu máte úzku, sme pri parku.“ Prikyvoval prvý.

Pohla sa od auta. „Máte pravdu. Ale to pívko si zaslúžite.“

Kým si brali zo sedačiek batohy a nasadzovali na chrbty, z kufra vybrala orosené plechovky a podala im.

„Ani si nezaslúžime, veď sme nič nespravili, išlo to samé.“

„Len berte. Za ochotu.“

„Keď my... vlastne... nepijeme.“

„Mám aj energetické nápoje. Nemôžete odmietnuť.“

Neprotestovali. Vymenila plechovky za iné a podala im. Načiahli sa za nimi, rovnako orosenými. Poďakovali a pozreli na nápoje v dlaniach. Usmiala sa; pripadalo jej, že si rátajú prstíky ako u správnej ježibaby.

Kým odišli, mrkli na brizolit. Svietivo žltou farbou ani zďaleka nepripomínal perníky.

Ešte raz sa dobre popozerala pod nohy, pred bránku, na jej kované zdoenia, či sa na nej nenachádza príšera, keď začula puknutie, ako keď sa otvárajú plechovky. Dvojnásobné. Pozrela za mladíkmi. Jeden z nich sa pootočil k druhému a ťukol si na čelo. A možno si len zotrel pot. Neskúmala, ani nebola zvedavá. Ani by sa nečudovala, veď zámok sa otváral skoro sám, stačilo ľahučko otočiť kľúčom. Ich názor ju vlastne nezaujímal. Hlavne, že bola zachránená.

Alena Salajová